

[Undervisningsministeren.]
betale sig, det vil koste $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. om Aaret.

Men saa spurgte det ærede Medlem, og det havde det ærede Medlem fuldkommen Ret til, om jeg kunde tænke mig en anden Ordning, en Ordning, hvorved vi i et Par Aar ikke bandt den kommende Mand? Af alle tænkelige Ordninger vilde jeg finde, at det var den alleruheldigste, allerdaarligste, den vilde være fuldkommen umulig, fuldkommen ødelæggende for Teatret. Det vilde være at give carte blanche, det vilde være at sige, at som det hidtil er gaaet, kan det godt gaa et Par Aar endnu. Jeg har set en Politiker andetsteds mene, at man saaledes i et Aar, i en Overgangsperiode, skulde have to Ledere. Nu er Duumviratet som bekendt den allervanskeligste af alle Regeringsformer; i Triumviratet kan dog de to overstemme den ene, men noget tilsvarende kan ikke ske i Duumviratet. Men at tænke sig det i en Overgangstid, i den allervanskeligste Tid og med Fremtiden for Øje, det vilde næsten være en Opfordring — der vilde deri ligge den allerstørste Fristelse for disse to sidestillede Ledere, som dog ogsaa er Mennesker — vi er jo ikke saa gode, som vi burde være —, til ikke at lade være med at tænke paa, hvem der nu blev den endeligt ledende. Jeg tror ikke, det vilde skabe netop det bedste, det mest kammeratlige Samarbejde. Jeg vil altsaa mene, at den Ordning, som det ærede Medlem spurgte mig om, er den sletteste af alle.

Saa omtalte det ærede Medlem Personspørgsmaalet og nævnte en Artikel i et herværende større Morgenblad til Morgen. Jeg kan derom kun sige, at jeg i et mindre Middagsblad, som for øvrigt udgives af samme Interessentskab, saa det større Morgenblads Meddelelse dementeret, saa der er vist ikke Grund til at tage det alt for højtideligt. For øvrigt saa jeg i samme Interessentskabs Blad forleden en anden Kammerherre udnævnt til Teaterchef, det vil sige, han blev udnævnt i Begyndelsen af Artiklen, men i Slutningen afsat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Det ærede Medlem Hr. Bindslev citerede en Udtalelse af mig, men han citerede den galt. Han sagde nemlig, at jeg havde sagt, at Kirken var et Rudiment. Naar det ærede Medlem vil tænke sig om med Hensyn til, hvad jeg

sagde, vil han forstaa, at det var Statskirken, men det ærede Medlems Udtalelser lød saadan, at jeg havde sagt, at Kirken var et Rudiment. Jeg ser dette som Overskrift rundt omkring i Aviserne. Det vil uægtelig være noget ganske andet end det, jeg har sagt. Enhver, som kender dansk Kirkehistorie, maa indrømme, at det er ved Enevælden, vi har faaet Statskirken, og den er taget med i den fri Forfatning i Form af en Løfteparagraf i Grundloven.

Sneum: Jeg har lagt Mærke til, at særlig Venstrepresen var ivrig efter at tale Provinsens Interesse lige efter, at Ministeren havde fremsat sit Lovforslag om det kongelige Teaters Drift. Man fik nærmest det Indtryk, at Venstre følte sig som kaldet til at varetage Provinsens Tarv overfor det kongelige Teater. Jeg erindrer ikke, at der tidligere har været øvet en særlig Indsats af Venstre i dette Forhold. Ja, enkelte Venstremænd og enkelte Venstreblade har af og til skældt ud over det kongelige Teaters Underskud, men det er ogsaa nærmest blevet ved det. Da der i 1903 under Venstres Ledelse med J. C. Christensen som Kultusminister blev lovgivet om det kongelige Teater, sov Venstres Provinsinteresser nærmest. Da der allerede i 1911 atter skulde lovgives om det kongelige Teater, ogsaa under Venstres Ledelse, medens Jacob Appel var Undervisningsminister, var det samme Tilfældet. Først nu ved dette Lovforslag, vi her behandler, tages i Virkeligheden Provinsens Interesser for første Gang for Alvor med ind i Forhandlingerne. Det er paa høje Tid, dette sker, og jeg vil rette en Tak til Undervisningsministeren, fordi han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne Side af Sagen. I § 5 i Kontrakten, der findes som Bilag til Lovforslaget, forpligtes det kongelige Teater til ogsaa at varetage Interesser i Provinsen. Det hedder i denne Paragrafs sidste Stykke:

„Teatret skal være villigt til at give Forestillinger i Provinsen efter særlig Aftale med Ministeriet; dog er Teatret ikke paa Forhaand pligtigt at paatage sig Udgifter i den Anledning.“

I sin Forelæggelsestale var Ministeren inde paa, at der maaske ved Siden af Statens faste aarlige Tilskud til Teatret kunde skaffes et Tilskud til Gæsteforestillinger i Provinsen, og det vil sikkert ogsaa blive nødvendigt paa en eller anden Maade at skaffe Midler til Veje dertil. Hovedsagen for Provinserne er, at det nu virkelig bliver til noget med at imødekomme Provinsens